

mener nemlig, at dette Punkt har været et afgjørende Moment for Regjeringen; men ialfald er det jo vist, at det har været afgjørende for Udvalget: med Hensyn til det Resultat, det er kommet til, Hensynet nemlig til den Interesse, som Hertugdømmet Slesvig, og navnlig Byen Flensborg, har i Bestemmelserne i den provisoriske Placat af 1849, og dette ikke blot med Hensyn til Forlængelsen af Begunstigelserne, men ogsaa med Hensyn til den Tid, hvori denne skal finde Sted. Det forekommer mig derfor, at naar der er Spørgsmaal om Tiden, saa er dette Noget, som hører under de Hensyn, man har taget til Forholdet til Slesvig, ikke blot at dette bør komme i Betragtning, men ogsaa hvorlænge det bør komme i Betragtning, og fra denne Side mener jeg, at der ikke kan være Noget til Hinder for, at Spørgsmaalet sættes under Discussion under 1ste Behandling af Sagen. Saaledes som Sagen nu foreligger, da Udvalget slet ikke har indladt sig paa Sagens Realitet, er det vel nærmest det Spørgsmaal, der bliver at afgjøre, nemlig Omfanget af Forlængelsen.

M. P. Bruun: Jeg har i Udvalget været af forskjellig Mening fra Udvalgets øvrige Medlemmer med Hensyn til Tidsbestemmelsen, og det maa derfor maaskee være mig tilladt at yttre mig desangaaende. Det forekommer mig, at Thinget, under Forudsætning af at det er enigt med Udvalget i, at det er rigtigst for Diebliffet ikke at gaae ind paa Sagens Realitet, ogsaa maa komme til det Resultat, at man ikke bør udstrække den foreløbige Lov længere end høist nødvendigt, og navnligt ikke foregribe den Bestemmelse, som Rigsdagen i December 1850 maatte komme til at tage. Dette forekommer mig at være det principrigtigste, og jeg har ikke ganske kunnet gaae ind paa de Grunde, som de øvrige Medlemmer af Udvalget have fundet at tale derimod. Følgen heraf vilde vel snarest være den, at Rigsdagen 1850 kom til at behandle det samme Spørgsmaal, og mulig ganske paa samme Maade; men jeg kan ikke skjønne, at det vilde være nogen væsenlig Ulempe. En anden Ulempe kunde søges deri, at de Handlende, der ere interesserede i Spørgsmaalet, derved vilde blive i en længere Uvisshed om, hvorvidt de vilde komme til at

nyde Godt af disse Begunstigelser; men de vilde i saa Henseende dog ikke være værre stillede, end de allerede have været det ved den foreløbige Lov af 3 Dec. 1849, hvorved de altsaa een Maaned før Begunstigelses Perioden udløb fik Visshed om dens Forlængelse, eller de ere det for Diebliffet, da de endnu i dette Diebliff ikke kunne vide, om Begunstigelserne vilde blive udstrakte længere end til 1ste April 1850. Det er altsaa en Hovedgrund, at det forekom mig principrigtigt, ikke at foregribe den kommende Rigsdag i sin Beslutning. Men der er tillige en anden Betragtning. Dersom Thinget nemlig kommer til den Beslutning at billige Udvalgets Formening med Hensyn til at Sagens Realitet ikke tages under Behandling, saa maa Spørgsmaalet betragtes som aldeles aabent. Der er altsaa ikke mere Grund til at forudsætte, at Begunstigelserne vilde vedblive, end at de vilde blive ophævede. Paa den anden Side er det ogsaa vist, at efter Sandsynlighed vil Forholdet til Slesvig ikke inden 1ste October 1850 være saaledes ordnet, at Sagen da kan komme under Forhandling paa Rigsdagen i Forening med de slesvigiske Deputerede, men egentlig givet er det dog ikke. Og dersom denne sidste Forudsætning nu er rigtig, dersom det Tilfælde skulde indtræde, at de slesvigiske Deputerede til October 1850 kunne deeltage med den danske Rigsdag i Behandlingen af Sagen, at Begunstigelserne vilde blive ophævede, og man da gaaer ud fra den Forudsætning, da har den nærværende Rigsdag, ved at udstrække Begunstigelserne til Udgangen af 1851 disponeret over et ikke ubetydeligt Beløb af hvad Finantserne vilde kunne faae ind. Der kan være Meningsforskjel om Beløbet Størrelse, men at det ikke er ubetydeligt, kan neppe nægtes, og det er da altsaa vist, at man ved nu at forlænge Begunstigelserne til 31te Decbr. 1851 betager Rigsdagen i Octbr. 1850 Muligheden af at tilvende Finantserne en ikke ubetydelig Indtægt.

Finantsministeren: Ministeriet troer rigtig nok at maatte fastholde Udvalgets Fleerheds Anskuelse om Tidspunktet, for hvilket den foreliggende Lov burde være at sætte i Kraft, og det er fornemmelig tvende Grunde, som derfor i Ministeriets Dine kunne anføres. Den første